

SUBSCRIURE'M

política&prosa

ACCÉS SUBSCRIPTORS

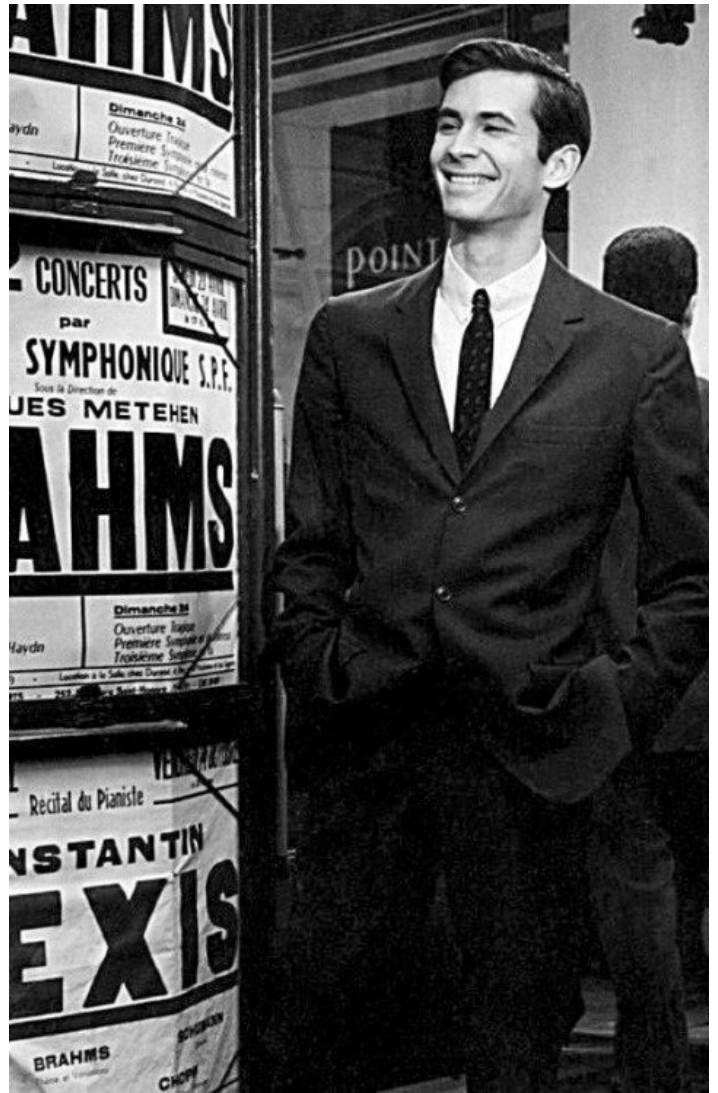
EDITORIALS POLÍTICA CULTURA ▼ SOCIETAT DOSSIER PERSONES ▼ ÀLBUM

LA REVISTA PLAÇA OBERTA BLOG ▼ Q

CULTURA | MÚSICA | AFINANT

M'agrada molt Brahms...

I no em dic
Françoise Sagan
ni Ingrid Bergman

Anthony Perkins a la pel·lícula Aimez-vous Brahms... de 1961.

PUBLICITAT

Per fi podràs dormir tranquil
amb les teves assegurances

NOMÉS FINS AL 30-06-19

NRI: 2993-2019/09681

SUBSCRIURE'M

política&prosa

ACCÉS SUBSCRIPTORS

EDITORIALS POLÍTICA CULTURA ▼ SOCIETAT DOSSIER PERSONES ▼ ÀLBUM

LA REVISTA PLAÇA OBERTA BLOG ▼ Q

Començo l'article amb aquella cosa tan poc periodística que és parlar d'una mateixa. De fet, l'article serà una mica personal. I tot per dir que m'agrada la música de Johannes Brahms, que sempre m'ha agradat, que l'he trobat molt a faltar en viu. I també, i sobretot, per dir que detecto, potser equivocadament, un renovat interès per aquesta figura enorme del romanticisme tardà.

Un dels primers discos que van entrar a casa va ser un de 45 rpm amb una selecció de les seves *Danses Hongareses*. Jo, que de molt petita volia ser ballarina, em tancava a l'habitació on hi havia el tocadiscos (marca Kolster) i em posava a ballar, sense aconseguir, però, que les meves piruetes cassessin amb el compàs i amb els sobtats canvis de ritme de les peces. Tot i això, em va començar a agradar Brahms. Poc després vaig veure una foto d'aquell senyor gran, barbut i una mica escabellat,

SUBSCRIURE'M

política&prosa

ACCÉS SUBSCRIPTORS

EDITORIALS POLÍTICA CULTURA ▾ SOCIETAT DOSSIER PERSONES ▾ ÀLBUM

LA REVISTA PLAÇA OBERTA BLOG ▾ 🔍

senzilla, una dona (Ingrid Bergman) que està entrant a l'edat madura i que manté una relació sense massa futur amb un amant infidel (Yves Montand), s'enamora d'un jove (Anthony Perkins) quinze anys més jove que ella.

PUBLICITAT

RENFE, UNA DE LAS EMPRESAS MÁS SOSTENIBLES DEL PLANETA

La història, naturalment, acaba malament i amb llàgrimes, les de la dona que renuncia al jove i es queda amb l'amant que seguirà sent-li deslleial, unes llàgrimes que en la pantalla es barregen amb les gotes de pluja que van caient sobre el vidre del cotxe que condueix. I un cop a casa, en desmaquillar-se, constata que, perduda la joventut, s'obre una nova etapa en què haurà de conviure amb la

SUBSCRIURE'M

política&prosa

ACCÉS SUBSCRIPTORS

EDITORIALS POLÍTICA CULTURA ▼ SOCIETAT DOSSIER PERSONES ▼ ÀLBUM

LA REVISTA PLAÇA OBERTA BLOG ▼ Q

El París que ansiejàvem

Tornada a veure anys després, la pel·lícula, que va dirigir Anatole Litvak el 1961, la vaig trobar –de fet, ho és– molt fluixa, amb uns diàlegs que semblen de fusta, però la primera vegada em va colpir molt, i això va ser així, sí, per la història romàntica que explicava, i també perquè passava en aquell París dels anys cinquanta que ansiejàvem des de la nostra tristor, el París de les *boîtes* i dels clubs de jazz, un món on les relacions eren molt obertes i amb poques restriccions. Però sobretot el que impactava, o almenys és el que a mi em va passar, era l'embolcall musical fet amb les simfonies números 1 i 3 de Brahms que formen la banda sonora juntament amb una cançó de Georges Auric que és una adaptació del tercer moviment de la tercera del compositor d'Hamburg.

La pel·lícula en la seva versió original és *Aimez-vous Brahms...* (sense interrogant i amb tres punts suspensius) i està basada en una novel·la de poc més de cent pàgines d'una jove Françoise Sagan (a l'escriptora francesa

SUBSCRIURE'M

política&prosa

ACCÉS SUBSCRIPTORS

EDITORIALS POLÍTICA CULTURA ▼ SOCIETAT DOSSIER PERSONES ▼ ÀLBUM

LA REVISTA PLAÇA OBERTA BLOG ▼ Q

qual la dona i el jove no segueixen perquè discuteixen asseguts a una escala de l'auditori, però els espectadors sí que l'escoltem, es va convertir en un lloc de culte en unes visites amoroses a París. I també va ser obligada la lectura d'*Aimez-vous Brahms..* (sense interrogant i amb dos punts suspensius) en una edició de la col·lecció Le Livre de Poche, un llibre que avui el pas del temps li ha enfosquit les pàgines.

Amb els anys, el meu coneixement de Brahms –i la meva admiració– es va anar ampliant amb el seu gran rèquiem, l'*Ein deutsches Requiem*; els concerts per a violí i orquestra i per a piano i orquestra, l'*Obertura tràgica*, els *Valsos amorosos* per a quatre veus i piano a quatre mans o el cicle per a veu i piano *Die schöne Magelone*. M'ha seguit agradant Brahms tot i les poques possibilitats de gaudi en directe perquè les seves obres no han estat massa freqüents en els nostres auditoris, com si encara ens trobéssim a les darreries del segle XIX i començaments del XX quan la crítica el condemnava i moltes

SUBSCRIURE'M

política&prosa

ACCÉS SUBSCRIPTORS

EDITORIALS POLÍTICA CULTURA ▼ SOCIETAT DOSSIER PERSONES ▼ ÀLBUM

LA REVISTA PLAÇA OBERTA BLOG ▼ Q

 barcelona
ZONA FRANCA**Fabriquem
oportunitats
per al teu futur**

Poc comercial!

Després de ser bandejat durant molt temps pels nostres programadors per considerar-lo un compositor poc comercial, Brahms s'està posant de moda entre nosaltres. Veig diverses pistes que m'ho fan pensar. Una d'elles no és musical. És literària i és la recent edició en català de la novel·la de Sagan traduïda per Josep Maria Pinto i editada per Viena Editorial, amb el títol *T'agrada Brahms?* (amb interrogant i sense els dos punts suspensius de l'original).

Les altres pistes ja són musicals. En la nova temporada tindrem una bona colla de *brahms*. La programació del Cicle Palau 100

SUBSCRIURE'M

política&prosa

ACCÉS SUBSCRIPTORS

EDITORIALS POLÍTICA CULTURA ▼ SOCIETAT DOSSIER PERSONES ▼ ÀLBUM

LA REVISTA PLAÇA OBERTA BLOG ▼ Q

obres del compositor com el seu concert per a violí i orquestra interpretat per la Simfònica de la Ràdio de Berlín dirigida per Vladimir Jurowski amb el violinista Leonidas Kavakos, i tot una colla de quartets, rapsòdies, *intermezzi*, i un trio. La presència de Brahms a L'Auditori és més discreta, però la programació de la nova temporada està amanida amb tres simfonies, les 1, 3 i 4, interpretades per l'OBC, un concert per a piano i orquestra, un trio i unes cançons. I la segona simfonia no mancarà. La interpretarà al Palau l'Orquestra Camera Musicae dins de la programació d'aquesta formació.

Si es vol, es podrà gaudir molt més de la interpretació d'aquestes obres havent conegut quin era el seu procés creatiu, com i d'on li venia la inspiració, coses que el mateix Brahms explicava al violinista i periodista Arthur M. Abell i que aquest va recollir en el llibre *Música i inspiració* que Fragmenta va editar a finals de l'any passat.

PUBLICITAT

SUBSCRIURE'M

política&prosa

ACCÉS SUBSCRIPTORS

EDITORIALS POLÍTICA CULTURA ▼ SOCIETAT DOSSIER PERSONES ▼ ÀLBUM

LA REVISTA PLAÇA OBERTA BLOG ▼ Q

Descubre nuestro mercado online de productos locales

Hi ha també un últim indici que em fa pensar en aquesta mena de *Brahms revival*. Es tracta dels dos programes radiofònics que l'espai Els homes Clàssics de Catalunya Música van dedicar-li fa poques setmanes, reconeixent els seus autors, Albert Galcerán i Pedro Pardo, que en els gairebé dos-cents programes que han fet, mai li havien destinat un programa al gran savi musical d'Hamburg.

Ara només cal que no se'ns indigesti tanta música del compositor alemany després d'anys de dejuni obligat. Tampoc cal que digui que em segueix agradant Brahms. Molt.

&

Compartir

